
IN

ALBANIË

nr. 1

is de plaats waar God ons heen roept !

Januari 2000

Fam. M. Tims
Schiplaan 272
1974 LC IJMUIDEN
Tel 0255-537906
E-mail: martijm@wxs.nl

Beste vrienden, kennissen,

Het is alweer een lange tijd geleden dat jullie iets van ons gehoord hebben. Maar wanneer jullie deze brief gelezen hebben zullen jullie begrijpen waarom we opnieuw starten met een nieuwsbrief.

Leven na de Bijbelschool

Na de Bijbelschool zijn we naar IJmuiden gegaan, waar onze kinderen geboren zijn, Heleen nu tien jaar, Jasper acht jaar, Thomas die is bij de Heer en Robin is nu twee jaar oud.

Nadat Thomas geboren was, zijn we naar een andere gemeente gegaan, omdat we ervoeren dat de Heer ons daar heen leidde. Ik heb verschillende malen aan God gevraagd waarom we helemaal naar Hilversum moesten. Maar als we daar waren, dan liet de Heer altijd zien dat we daar toch op ons plaats zijn en dus bleven we wachten, vandaar onze zondagse wereldreizen. Het uiteindelijke antwoord op die vraag lijkt nu duidelijk te worden.

Het roer gaat om

Begin juni 1999 begon er iets nieuws in mijn leven, het spoor ging om.

Herman Troost, bestuurslid van onze gemeente, die zou naar Albanië gaan met Wilma, zijn vrouw, en Stefan en Marloes, ook twee mensen uit onze gemeente. Ze hadden problemen om met het vliegtuig te gaan, in verband met de oorlog in Kosovo. En dat terwijl zij hun vakantie zo gepland hadden om naar Albanië te gaan. Op zondag, eind mei, zat Herman achter mij, hij vertelde mij dat hij toch naar Albanië zou gaan, niet per vliegtuig maar met een auto. Hij zou met een aantal anderen, 5 terreinwagens naar Albanië brengen. Hij zou dan samen met Stefan en Marloes naar Italië gaan. Stefan en Marloes zouden dan bij Bari, niet verder meegaan maar zij zouden daar afscheid nemen en dan in Italië vakantie gaan houden. Nadat Herman mij dat verteld had begon er in mij een verlangen te groeien om mee te gaan. Tijdens het koffiedrinken zei ik tegen Herman: "Herman als er nog een plaatsje over is voor mij, dan zou ik ook graag meegaan."

Herman nam dit ter harte, en na overleg met Stefan en Marloes en voor mij na overleg met mijn werkgever werd er besloten dat ik in plaats van hen naar Albanië zou gaan.

Naar Albanië

De rit naar Albanië was een gezegende reis. Het voert nu te ver om deze reis te beschrijven in zijn geheel, maar belangrijke dingen zal ik niet verzuimen.

Herman en ik hebben onderweg elkaar beter leren kennen, we hebben ons hart met elkaar gedeeld. En ik vertelde Herman, dat het goed ging op mijn werk en dat ik het er best naar mijn zin had, maar dat ik dat werk niet mijn hele leven zou willen blijven doen. Ik miste de geestelijke voldoening in mijn leven. Op mijn werk wisten ze van mij dat ik in Jezus geloofde. ik heb er met verschillende mensen op verschillende tijden over gesproken, maar toch ik voelde dat ik dit niet altijd wilde doen. Eigenlijk was ik op zoek naar iets waar ik de Heer op een andere manier en in een andere situatie kon dienen. En ook Herman vertelde mij van zijn gedachten over zijn leven. Onderweg moest ik denken aan een droom die ik ooit had gehad over een lange reis met de auto, ik had toen nog niet eens mijn rijbewijs. Ik dacht Heer die droom komt uit, geeft U mij nu weer een nieuwe droom, alstUblieft.

In Albanië

Toen we in Albanië kwamen begon eerst het wachten tot we de auto's de grens over kregen. Toen dat eindelijk geregeld was, gingen we Albanië binnen. Ik begreep toen pas waarom ze daar terreinwagens nodig hadden, wat een wegen. Dit gaf aan het rijden iets avontuurlijks. De auto's moesten naar Tirana, maar wij stopten in Marikaj om Gesina te begroeten. Gesina is een zendelinge uit onze gemeente in Hilversum, en Herman zou daar zijn vakantie doorbrengen.

Bij Gesina in Marikaj

Gesina was uitermate verrast dat ze mij zag. We kregen daar een rondleiding van Gesina. Ze vertelde van haar plannen en in mij begon iets te resoneren. Ik zag dat de plannen van Gesina haalbaar waren, zeker als ik zag wat al tot stand was gebracht. We waren toen nog beneden in één van de gebouwen ik zei tegen Gesina: "wat een geloof heb jij." Daarna liepen we nog naar de derde verdieping en was ik daar even alleen, ...met God. Ik keek uit over de heuvels van Albanië en het was alsof God daar het laatste puzzelstukje van mijn vragen op zijn plaats legde. God maakte mij daar duidelijk dat dit de plaats is waar ik al zolang naar op zoek was. Vreugde doorstroomde mij op dat moment Hij gaf mij het antwoord waar ik al zolang op wachtte. Eén van de eerste dingen die ik daarna aan God vroeg was: Hoe moet dat nu met de kinderen? Waarop God mij duidelijk maakte dat als Hij mij zo leiden kan Hij ook voor de kinderen een oplossing heeft. En daarmee haalde Hij een groot gedeelte van mijn zorgen weg. Ik ging naar Herman die ook boven op de derde verdieping aanwezig was en vertelde hem wat ik zojuist beleefd had. Herman vroeg mij: "Is het echt?," "We gaan ervoor bidden." Toen gingen we naar beneden, symbolisch overhandigde ik aan Gesina een gift van onze gemeente bestemd voor haar werk.

Terugreis en Ada haar reactie

Ik ging verheugd en met een hele nieuwe vrede naar huis, ik had immers mijn plekje gevonden waar ik al zolang naar op zoek was. In Italië belde ik Ada. Ik probeerde haar zo voorzichtig mogelijk te vertellen van wat de Heer mij had laten zien. Ik zei tegen Ada: "Zou jij naar Albanië willen gaan? Haar antwoord was: "Dat heeft de Heer mij verleden jaar al laten zien."

Martin.

Uitzicht vanaf de derde verdieping

Ik vertel het aan Gesina

Na het eten ging ik naar Gesina toe en vertelde wat ik boven op de derde verdieping beleefd had. Zij was verrast hierover. Ze vertelde mij dat ze al geruime tijd bad voor mensen die haar daar terzijde konden staan. Ook vertelde ze me dat ik geen zorgen voor de kinderen hoefde te maken. Gesina stelde voor dat we nog met elkaar zouden gaan bidden. Eerst gingen we met de hele groep bidden, en danken vanwege de voorspoedige reis. Ik dacht nog is dit nu het gebed wat Gesina bedoelde. Maar de Heer zag mijn gedachte, waarop Gesina tegen mij zei: "We gaan straks met z'n drieën in de auto bidden."

In de auto baden we of de Heer de gedachte en de dingen die ik gezien had wilde bevestigen of anders weg wilde nemen.

Na het gebed zei Gesina dat ze de hele week van de Heer een bepaalde psalm moest lezen en ze wist niet waarvoor. Dit was psalm 84, onze trouwpsalm. Ze vroeg Herman deze Psalm voor te lezen. Hierna wist ik dat het de Heer was die tot mij gesproken had. Herman zei na het lezen: Hebben we het hier niet al die tijd samen over gehad?

Mensen die buiten de auto stonden voelden en zagen dat er iets gebeurde of dat er iets gebeurd was, er was in ieder geval iets aan de hand in die auto.

Hoe had de Heer dit nou weer aan Ada laten zien?

Ada:

Vorig jaar waren Herman en Wilma naar Albanië geweest. Toen ze terugkwamen vertelden ze hierover in de gemeente. Mijn hart begon een beetje te trillen. Wow dacht ik, daar zou ik wel heen willen.

Ik vertelde het aan Martin en heb het daarna weer vergeten, maar God was het niet vergeten.

Eind Augustus ben ik met Martin en Jasper naar Albanië geweest.

Ada haar Impressies:

We hadden een fijne, gezellige vermoeiende reis, 2000 kilometer met de auto.

Toen we van de boot afkwamen en ik keek zo rond, dacht ik: oh nee, wat een puinhoop hier. Het zag er zo oud uit.

Maar we kregen echt een hartverwarmend welkom. De tranen schoten me in de ogen. Wat een lieve, eenvoudige mensen zijn daar. We sliepen bij de burens van Gesina. Zij sliepen zelf beneden met z'n drieën in de woonkamer, en wij sliepen in hun bed en in hun prachtige slaapkamer. Wat een gastvrijheid.

We hebben ook in Tirana een paar uur door de stad gewandeld. Lekker in de zon met een petje op en een zonnebril op. Wie is hier toerist. Maar de open blik in hun ogen verbaasde mij. Ook een gezellig praatje, was makkelijk met hen aan te knopen. Ja de liefde voor deze mensen groeide in mijn hart.

Graag willen we ons inzetten voor deze mensen en ze vertellen over de liefde van de Here Jezus.

Eén van de laatste dagen vroeg Gesina nog hoe we het in Albanië vonden. Eerst kon ik alleen maar huilen, maar ook mocht ik Gesina vertellen hoe ik van de Albanezen was gaan houden. Ik wandelde gewoon tussen hen ik en voelde mij thuis in hun land. Ada.

En wat vonden de kinderen hier nu van, zo ver van hier?

The Kids

Heleen:

Mijn vader ging een tijdje geleden naar Albanië. Toen op een middag belde hij op, hij vroeg of wij ook naar Albanië wilden, wonen bedoelde hij. Ik schrok ervan toen hij het vroeg. 's Avonds lag ik in bed en dacht er nog aan, ik dacht: "hoe moet ik nou al mijn vriendinnetjes achterlaten. Een paar dagen later zat ik op school. Mijn meester vroeg of wij nog zochten naar huizen, want we waren op zoek naar een ander huis. Ik zei: "nee" Ik durfde het niet te vertellen. Later heb ik het pas tegen mijn vriendinnetjes gezegd. Ze zeiden allemaal door elkaar: Heleen, ik vind het zielig voor je dat je weg gaat; Heleen, ga je in Albanië wonen?; wie gaat er nou in Albanië wonen, ik zei: "ik vind het leuk om naar Albanië te gaan. Toen kwam er de vraag: wie gaat er nou in Albanië wonen, ik zei: "Ik ga daar wonen."

Later heb ik het ook tegen mijn meester en juf gezegd, ze zeiden 'o' wat leuk. Ze, de kinderen, praten er nu nog over. En als ik over een tijdje mijn spreekbeurt moet gaan houden, dan houd ik mijn spreekbeurt over Albanië. Nou de groetjes, en veel liefs van: Heleen Tims.

Jasper:

Hij wil vertellen hoe hij de reis naar Albanië beleefd had:

We reden in een Alfa Romeo van Nederland naar Italië. Bij fam. de Booy in Zuid Italië mocht de auto blijven staan. We bleven daar een broodje eten, want papa keek nog even naar de computer. Meneer de Booy bracht ons naar de boot. We dronken nog een glaasje fris en we waren zo moe dat we snel in slaap vielen en in Albanië weer wakker werden. In Durres hebben we nog even lekker langs 't strand gewandeld. Daar zagen we een oude man lopen met 'n ezeltje. Aan dat ezeltje hingen twee manden met fruit. In de ene mand lagen vijgen en in de andere mand lagen druiven. We hebben van de vijgen geproefd. Toen we doorliepen zagen we een hotel wat helemaal kapot gemaakt was. Ik leerde een beetje zwemmen in 't zwembad in de tuin van Gesina. 's Avonds heb ik nog met de poesjes gespeeld. Ook heb ik veel van de druiven van Gesina gegeten.

De volgende dag ging Lessy de hond van Gesina dood dat is dus een droevig verhaal. Op de terugweg hadden we een hele luxe hut op de boot met airconditioning en een w.c. en een douche.

Ik vond het heel erg leuk in Albanië.

Groetjes van Jasper.

Nieuwe plannen

Dit waren de eerste mededelingen met betrekking tot onze toekomstplannen voor Albanië.

Volgende keer meer, en ook over hoe u ons kunt ondersteunen. Volgende keer vertellen we ook meer over de bevestiging die God ons in de gemeente gaf.

Zo nu bent u weer een beetje bijgepraat over ons leven. U zult begrijpen dat deze gebeurtenissen ertoe geleid hebben dat wij ons aan het oriënteren zijn op het zendingswerk in Albanië. Gesprekken met een zendingsorganisatie en onze gemeente horen daarbij. Natuurlijk is ons doel om een biddend en ondersteunend thuisfront op te bouwen. Wij zijn zo vrijmoedig geweest u hierin te betrekken. Via nieuwsbrieven willen wij u op de hoogte houden van ons reilen en zeilen. Mocht u hierop geen prijs stellen wilt u ons dat dan alstublieft laten weten.

Nu rest ons nog u de hartelijke groeten te doen en willen wij u een heel gezegend 2000 toewensen.
Martin, Ada, Heleen, Jasper en Robin Tims uit IJmuiden.